

een met bomen begroeide oppervlakte ontbost te hebben.

2) bij inbreuk op artikel 4.2.1.5°, a) van dit decreet:
een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

3) bij inbreuk op artikel 4.2.1.5°, c) van dit decreet:
een verplaatsbare constructie te hebben geplaatst die voor bewoning kan worden gebruikt, in casu een wooncontainer die als verkoopruimte dienstig is.

4) bij inbreuk op artikel 4.2.1.1°, a) van dit decreet:
te hebben opgetrokken of geplaatst: reclameborden en vlaggenmasten en een omheining bestaande uit palen en draad terwijl deze inbreuken strafbaar zijn bij het artikel 6.1.1. alinea 1 - 1° van dit decreet.

- ligging:
- kadaster:

- oppervlakte: 41 are en 38 centiare

- eigenaars:

geboren te _____ op _____
geboren te _____ op _____
garagehouder en _____
huisvrouw, samenwonende

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 17 oktober 2012, 16° kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Verbeter de tenlasteleggingen als volgt:

"te _____ in 2009, doch voor 3 maart 2009:

de eerste, de tweede en de derde:

(...):

1) bij inbreuk op artikel 99, § 1, 2° (oud) Stedenbouwdecreet 1999: een met bomen begroeide oppervlakte ontbost te hebben;

2) bij inbreuk op artikel 99, § 1, 5° b) (oud) Stedenbouwdecreet 1999: een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens;

3) bij inbreuk op artikel 99, § 1, 5° c) (oud) Stedenbouwdecreet 1999: een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, in casu een wooncontainer die als verkoopruimte dienstig is;

4) bij inbreuk op artikel 99, § 1, 8° (oud) Stedenbouwdecreet 1999: reclameborden en vlaggenmasten te hebben opgetrokken of geplaatst;

5) bij inbreuk op artikel 99, § 1, 1° (oud) Stedenbouwdecreet 1999: te hebben opgetrokken of geplaatst: een omheining bestaande uit palen en draad."

Ontslaat de drie beklaagden van rechtsvervolging voor de tenlastelegging A5, zonder kosten.

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A1 tot en met A4 lastens eerste beklagde bewezen en veroordeelt hem voor deze feiten samen tot een geldboete van tweehonderd euro.

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A1 tot en met A4 lastens tweede beklagde bewezen en veroordeelt haar voor deze feiten samen tot een geldboete van tweehonderd euro.

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A1 tot en met A4 lastens derde beklagde bewezen en veroordeelt haar voor deze feiten samen tot een geldboete van duizend euro.

Veroordeelt beklagden elk voor één/derde tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, tot heden in totaal begroot op de som van 112,76 euro, deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in hunnen hoofde bewezen verklaarde feiten.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd bij de wetten van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992, 24 december 1993, 26 juni 2000 en 7 februari 2003 voormelde geldboeten met vijfenveertig opdecimes verhoogd worden en aldus gebracht op respectievelijk 1.100,00 euro, 1.100,00 euro en 5.500,00 euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboeten van tweehonderd euro zullen mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens twee maanden.

Verplicht de veroordeelden elk een bedrag van vijftwintig euro, verhoogd met 50 opdecimen en aldus gebracht op telkens honderdvijftig euro (150,00 euro) te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldsdelicten en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals laatst gewijzigd door K.B. van 31 oktober 2005; artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II) (B.S., 30 december 2011)).

Legt de veroordeelden elk de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op van telkens tweeëndertig euro zeventwintig cent (32,27 euro) in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28.12.1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131ter (ns) van 19.1.2012 (B.S. 27.1.2012)).

Beveelt aan elk van de beklagden over te gaan tot het herstel van de plaats te
kadastraal

oekend onder gemeente
in de oorspronkelijke toestand door het verwijderen van de container, de aanhangwagens en publiciteitsinfrastructuur (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein; binnen een termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO,

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 125 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden."

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 31 oktober 2012 door de drie beklagden tegen alle beschikkingen;
- 31 oktober 2012 door het openbaar ministerie tegen alle beklagden.

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 23 mei 2013 in het Nederlands:

- de beklagden in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal:

2. De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

3.1. Het hof dient aan de te last gelegde feiten de juiste kwalificatie te geven. Het dient hierbij te blijven bij dezelfde feiten of bij feiten die begrepen zijn in de feiten die het voorwerp uitmaken van de vervolging.

3.2. Op het ogenblik dat de zaak door de betekening van de gedinginleidende dagvaarding voor de eerste rechter werd ingeleid, bleek uit het dossier enkel dat de uitvoering van te last gelegde werken en handelingen op 3 maart 2009 werd vastgesteld. Op basis hiervan werd gedagvaard voor feiten die in tijd werden gesitueerd "in 2009, doch voor 3 maart 2009". Pas na de eerste rechtszitting van de eerste rechter liet het openbaar ministerie onderzoeken wanneer "de diverse fasen van het stedenbouwmisdrijf werden gepleegd" (kantschrift van 23 maart 2012, stuk 94/1). Daaruit is gebleken dat de werken en handelingen waarop de diverse onderdelen van de telastlegging betrekking hebben

dateren van niet nader gekende data in een periode ruim voorafgaand aan 2009. Het openbaar ministerie heeft geen aanvullende dagvaarding laten betekenen en evenmin zijn de beklaagden voor de eerste rechter vrijwillig verschenen voor enige aanvullende telastlegging.

Het hof kan gelet op dit alles niet ingaan op de suggestie van het openbaar ministerie de tijdsbepaling te "vervroegen" zonder de in randnummer 3.1 aangehaalde regel te miskennen.

Behoudens voor wat onderdeel 2 betreft, is het voorwerp van de vervolging telkens het in stand houden van de wederrechtelijke toestand. Voor onderdeel 2 gaat het, zoals door het openbaar ministerie gesteld, om het voortzetten in de zin van art. 146, eerste lid, 1° Stedenbouwdecreet 1999 (thans art. 6.1.1, eerste lid, 1°, VCRO), nu het gaat om het blijvend stellen van handelingen tot gebruik zonder tussentijdse onderbreking die tot verjaring leidt.

3.3. Verder is het zo dat de feiten, voor zover bewezen, werden gepleegd voor 1 september 2009, datum van inwerkingtreding van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. De te last gelegde feiten moeten, zoals de eerste rechter overweegt, omschreven worden volgens de strafwet geldend op het ogenblik dat het misdrijf wordt gepleegd. Wel moet de strafrechter, die vaststelt dat sinds de datum van de feiten de strafwet werd gewijzigd, nagaan of de feitelijke gedragingen nog steeds strafbaar zijn op het moment van de beoordeling. Dit nazicht maakt echter geen deel uit van de correcte misdrijfomschrijving die de strafrechter moet geven.

3.4. De kwalificatie van de telastlegging moet worden verbeterd als volgt, waarbij de twee onderscheiden feitelijke gedragingen waarop onderdeel 4 betrekking heeft de cijferindicaties 4 en 5 krijgen:

"te in 2009, doch voor 3 maart 2009:

Bij inbreuk op artikel 99, § 1, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1° en 3° en 147 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 de bij artikelen 99 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben uitgevoerd, voorgezet of in stand gehouden of als eigenaar te hebben toegestaan dat de bedoelde strafbare feiten werden gepleegd en meer bepaald:

1. *bij inbreuk op artikel 99, § 1, eerste lid, 2° van het decreet:*

door het in stand houden van het zonder voorafgaande vergunning uitgevoerde ontbossen in de zin van het Bosdecreet van 13 juni 1999 van een met bomen begroeide oppervlakte bedoeld in artikel 3, § 1 en § 2 van het Bosdecreet,

2. *bij inbreuk op artikel 99, § 1, eerste lid, 5°, b van het decreet:*

door het voortzetten van het zonder voorafgaande vergunning gewoonlijk gebruiken van een grond voor het parkeren van aanhangwagens,

3. bij inbreuk op artikel 99, § 1, eerste lid, 5°, c van het decreet:

door het in stand houden van de zonder voorafgaande vergunning geplaatste verplaatsbare constructie die voor bewoning kan worden gebruikt, in casu een wooncontainer die als verkoopruimte dienstig is,

4. bij inbreuk op artikel 99, § 1, eerste lid, 8° van het decreet:

door het in stand houden van zonder voorafgaande vergunning geplaatste publiciteitsinrichtingen of uithangborden, meer bepaald reclameborden en vlaggenmasten,

5. bij inbreuk op artikel 99, § 1, eerste lid, 1° van het decreet:

door het in stand houden van een zonder voorafgaande vergunning geplaatste omheining bestaande uit palen en draad".

3.5. De verbeterde telastlegging heeft betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen.

Over de aldus verbeterde telastlegging werd voor het hof tegenspraak gevoerd.

Telkens hierna sprake is van de telastlegging betreft het deze telastlegging zoals in randnummer 3.4 verbeterd.

4. Het in de onderdelen 1, 3, 4 en 5 van de telastlegging te last gelegde in stand houden maakt sinds 22 augustus 2003 geen misdrijf meer uit (artikel 6.1.1, derde lid, VCRO juncto art.6.1.2 VCRO). Het goed is immers volgens het gewestplan gelegen in agrarisch gebied, geen kwetsbaar gebied in de zin van art. 1.1.2, 10°, VCRO. Voor deze onderdelen van de telastlegging moet aan alle beklagden ontslag van rechtsvervolgning worden verleend.

5.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de rechtszitting van het hof is onderdeel 2 van de telastlegging voor elke beklagde bewezen.

5.2. De eerste en de tweede beklagde waren ten tijde van de feiten beiden gedelegeerd bestuurder van de derde beklagde (toen nog Zij waren en zijn eigenaar van de grond die door de derde beklagde werd gebruikt voor parkeren van aanhangwagens die in het verderop gelegen door de derde beklagde uitgebate "garagecomplex worden aangeboden". Regelmatig worden de ten toon gestelde aanhangwagens vervangen door andere, dit al gedurende jaren en ondermeer in de periode waarop de telastlegging betrekking heeft. Het wordt niet betwist dat de derde beklagde ter zake handelde door het persoonlijk toedoen van de eerste en de tweede beklagde.

De beklagden betwisten voor het hof dit onderdeel van de telastlegging overigens terecht niet.

5.3. De beklagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht in agrarisch gebied. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt

gemaakt aan hun persoonlijke financiële en commerciële belangen. In het voordeel van de beklaagden houdt het hof rekening met de afwezigheid van veroordelingen voor gelijkaardige feiten. De eerste beklagde liep wel al een correctionele veroordeling op.

Binnen de rechtspersoon was er duidelijk om commerciële redenen voor gekozen de manifeste vergunningsplicht te miskennen.

Slechts de hierna voor elke beklagde uitgesproken geldboete en, wat de natuurlijke personen betreft, vervangende gevangenisstraf, vormen daarom een passende bestraffing, van aard de beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

5.4. De beklaagden pleegden het misdrijf na 29 februari 2004 en voor 1 januari 2012, zodat de geldboete telkens moet worden verhoogd met 45 deciemmen.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op €25, te vermeerderen met 50 opdecimes tot €150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vergoeding voor administratieve kosten moet worden bepaald op €51,20 (artikelen 2 en 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012 (B.S., 29 november 2012)). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

6. De eerste rechter veroordeelde elke beklagde zonder motivering op dit punt tot een derde van de kosten, terwijl er geen redenen zijn om hen vrij te stellen van de principiële hoofdelijkheid (art. 50, tweede en derde lid, Sw.)

7.1. Bij brief van 3 september 2009 met bijlagen (stukken 14 tot 71) aan de procureur des Konings heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering bij het parket ingeleid met toepassing van art. 6.1.41 VCRO. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende daartoe op 19 juni 2009 eensluidend advies. De vordering strekt tot het herstel van de plaats in de vorige staat met verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het herstel.

7.2. Voor zover gesteund op de instandhoudingsmisdrijven omschreven in de onderdelen 1, 3, 4 en 5 van de toelastlegging kan de herstellvordering niet worden ingewilligd (art. 6.1.1, vierde lid, VCRO).

7.3. Het bewezen voortzettingsmisdrijf vormt de toereikende grondslag voor de herstellvordering in de mate dat zij erop is gesteund. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert "het verwijderen van (...) de aanhangwagens". Uit de motivering van de vordering op dit punt blijkt dat de herstellvordering meer precies strekt tot het staken van het gewoonlijk gebruik van de grond voor het parkeren van aanhangwagens.

7.4: Het blijkt niet dat een einde is gesteld aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het bewezen misdrijf. Het tegendeel kan niet worden afgeleid uit foto's genomen op één bepaald ogenblik waarop geen aanhangwagens te zien zijn. Er is geen proces-verbaal van vaststelling van uitvoering van de herstelvordering (artikel 6.1.45 VCRO). Er is ook geen regularisatie in overeenstemming met een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

7.5. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur motiveert zijn herstelvordering wat het gewoonlijk gebruik van de grond voor het parkeren van aanhangwagens betreft door de vaststelling dat dergelijke activiteit niet thuis hoort in agrarisch gebied en nog minder in het agrarisch landschap. De inbreuk geeft volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan het perceel een industrieel karakter. Hij wil op het feit dat het goed gelegen is binnen

Uitvoeringsplan de
worden.

waarvoor volgens het Gemeentelijk Ruimtelijk
versterkt moet

Uit de motivering blijkt dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur oordeelt dat een andere minder vergaande herstelmaatregel kennelijk niet volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen.

Tot de herstelvordering voor zover zij steun vindt in het bewezen misdrijf werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Zo is zij niet kennelijk onredelijk. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

7.6. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot het staken van het gewoonlijk gebruik van de grond voor het parkeren van aanhangwagens te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gaet op het jarenlang talmen van de beklagden om tot het gevorderd herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van de bevolen herstelmaatregel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagden.

De lange tijd sinds dewelke de beklagden al konden overgaan tot uitvoering van de herstelmaatregel en de uitvoeringstermijn welke hun thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385bis, laatste alinea Ger.W. nog een respijttermijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

OP DEZE GRONDEN.

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak.

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet-strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter en:

- art. 211 en 211bis Sv.,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor in randnummer 3.4 vermeld,

ontslaat elke beklagde van rechtsvervolgning voor de onderdelen 1, 3, 4 en 5 van de telastlegging,

veroordeelt de beklagde voor het misdrijf omschreven in onderdeel 2 van de telastlegging tot een geldboete van € 750, vermeerderd met 45 decimen tot € 4 125 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de beklagde voor het misdrijf omschreven in onderdeel 2 van de telastlegging tot een geldboete van € 500, vermeerderd met 45 decimen tot € 2 750 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de beklagde voor het misdrijf omschreven in onderdeel 2 van de telastlegging tot een geldboete van € 1 000, vermeerderd met 45 decimen tot € 5 500,

veroordeelt elke beklagde tot betaling van de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, vermeerderd met 50 decimen tot € 150,

veroordeelt elke beklagde tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van € 51,20

willigt de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur niet in voor zover zij steunt op de misdrijven omschreven in de onderdelen 1, 3, 4 en 5 van de telastlegging,

verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor zover gesteund op onderdeel 2 van de telastlegging als volgt gegrond,

beveelt aan elke beklagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één maand vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, dit herstel inhoudende het staken van het gewoonlijk gebruik van de grond voor het parkeren van aanhangwagens,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art. 6.1.46 VCRO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één maand vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 112,76 in eerste aanleg en op € 180,30 in beroep; stelt vast dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen onderdeel van het misdrijf.

Kosten eerste aanleg: € 112,76

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 45,00
Afschriften akten hb: € 6,00
Opstelrecht ber. bekl.: € 35,00
Dagvaarding: € 77,91

€ 163,91

+ 10 % : € 16,39

Totaal: € 180,30

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van 28 juni 2013 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier